

זיוה הבחולה הזקנה!

אין סוף להפתעות זיוה שפיררודן מבינה לקהל. הנציגה הישראלית הבולטת ביותר בהוליווד כיום, נמצאת עתה ב"מרכז" של מסעפירסומט שעורכת לה חב"ר פוקס המאה העשרים. תמונותיה מופיעות במאות עיתונים בארצות-הברית, היא מעניקה ראיונות על ימין ועל שמאל, אבל לבחורה הזאת יש מעיינות עמוקים מאוד, מתוכם היא דולה בכל ראיון חידושים אחרים, פנינים ממש. לעולם אין לדעת מה מסוגלת זיוה להגיד.

הנה הדוגמה האחרונה. סיפור-ענק שהרפיע בשעריו של השבועון האמריקאי הסניטיוני נישנו אנקוויירר, שהדפיס לא פחות מחמש מהדורות מהגיליון שבשעריו התנוססה תמונתה של זיוה בצורה הכותרת: "היא יכולה לנצח במלחמה את רוב הגברים, אבל היא אומרת — עדיין לא יכולתי ללכוד את הגבר שלי" — ולא די בזה. מעל לכתבה עצימה מתנוססת כותרת לא פחות מסעירה: "זיוה היא חתיכה בכל רמ"ח אבריה, אבל היא אומרת שהיא בתולה זקנה".

מה הביא אותה למסקנה הנואשת? הנה סיפורה, כפי שהופיע באנקוויירר, המגדיר את עצמו כ"עתון שופע-החיים ביותר ב"עולם".

★ ★ ★

דברי ההקדמה הם שיגרתיים, קובים עים כי זיוה היא צלפת המסוגלת לפגוע בעין של שפן ממרחק מאה מטר, סכינאית המסוגלת לזרוק פגיון למטרה ממרחק 20 מטר, מטילת-רימון המסוגלת להטיל רימון יד 35 מטר, ונוסף לזאת היא גם טבחית, חקלאית, ותופרת. רק אתריכך בא החידושי משופי-הפנינים של זיוה:

"בישראל לומדים הילדים להגן על עצמם מהרגע בו הם די מבוגרים כדי לאחוז ב"נשק. כשיש צורך להילחם, הנערות נלחמות לצד הגברים. עברנו זה פשוט חלק מתכנית-הלימודים, כמו ששנעורות אצלכם צריכות לקבל שיעורי התעמלות".

זיוה מספרת על נערה ישראלית ששמה

אחרת בר

(המשך מעמוד 15)

"אף אחד כאן לא ניגש אליך ולא ביקש ממך שתמזמיני אותי לשתות. אתה הוא ש"נשפלת אלי".

השופי-הזמין כוסית עבירה ושילם חמש לירות. הוא היה צריך לקבל עודף, אבל משום מה עיכבו לו אותו. לבסוף הוא הקים צעקות, קיבל את העודף והלך.

המועדון נשאר בלי קליינטים. ראיתי ש"תפידו לערב זה הסתיים, והסתלקתי. באותו ערב, מאוחר יותר, ניסיתי את מזלי בבאר אחר. נכנסתי לפאריז'ין-באר. זה הוא באר קטן במרתף שברחוב ב"היהודה, ליד ככר מוגרבי. המקום היה גרוש שיכורים. בעל הבאר עצמו, יהודי מבוגר ובעל ארשת-פנים עצובה, היה גם הוא שתוי במידה שלא יכול היה להבחין בין חתול לכלב. מישוהו שראה אותי אמר: הנה באה כוכבת-קולנוע! ולפני שהפסקתי למחות נגד המקצוע החדש שהדביקו לי, כבר קיבל בעל-המקום את פני כהונת-מלכים. הוא הציע לי מיד לשותות והגיש לי כוסית חזקה כזו אחר זו.

מובן שהוא הציע לי לעבוד אצלו כמ"אחרת. אבל כאשר באה הצעה זו, אני הייתי כבר מבוחרת מכיבודי הרבים. הרגשתי שאם אשאר במקום עוד רגע, אני עשויה לחתום על חוזה לעבוד אצלו כמאחרת שלוש שנים. עזבתי את הבאר.

את הנסיון האחרון שלי כמאחרת-באר רכשתי ב"63, מועדון-לילה הנקרא גם קא' וינו ותושכין ברחוב הירקון. הלכתי לשם בערב שבת. כשנכנסתי, הבחנתי מיד בתמי. תמי היא בחורה גבוהה ודקת-גוף, שמרחוק עושה רושם של יפהפיה. הכרתי אותה מחיפה. היא הייתה שם זמרת, רקדנית או מחפיה כזה ברמת-הגד. תמי ישבה באחד התאים שבאולם המועדון, ליד שולחן עמוס משקאות, עם גבר ממושקף בעל שער-שיבה.

ניגשתי אליה ואמרתי לה: "איפה בעל העסק? אני רוצה לדבר איתו בקשר לע"בודה". הרגשתי בהבעת אירצון העולה על פניה. תמי ידעה כנראה שאני יודעת אודותיה פה פה רבים ולא היה לה חשק שאעבוד במחיצתה. "הוא איננו", אמרה. ניגשתי לל"פס ושאלתי על בעל הבאר והוא בא. אמרתי לו שאני זו שהייתה כאן שלוש.

"למה לא באת אתמול?" אמר האיש, "ב"נתיים קיבלתי כבר אחת, ואינני יכול להחזיק עוד אחת".

"או מה יש?" עניתי. "קח אותי לעבוד כאן ערב אחד לנסיון ואם לא אוהב בסדר, תשלח אותי".

הוא הסכים, אבל הרגשתי שהוא עושה זאת פשוט מתוך רחמים על בחורה אומללה כמותי. למרות שהשעה הייתה רק עשר ב"ערב, היה המקום מלא מפה לפה. יום ששי בלילה הוא יום של פרוספריטי. ביום זה באים למועדון-הלילה טיפוסים אחרים לגמרי. אין אלה הלקוחות הקבועים של ימות השבוע. ביום ו' באים בעיקר זוגות צעירי רים המחפשים מקום בו יוכלו לרקוד לקצב מוסיקה איטית או סוערת ולשתות קצת. ב"יום כזה אין הרבה סיכויים למארחות.

★ ★ ★

צרות ביו

יד שולחן ישיבה דמות מוכרת. שמו של הלקוח: משה דואר, גבר בגיל העמידה, לבן-שיער ובהקדמה. פגשתי בו גם ערב קודם לכן. ניסיתי את מזלי אצל מיד הוא שאל אותי: "מה תשתי?" עניתי לו: "קוקטייל". הוא סרב: "לא, בואי תשתי מה שאני שותה, ויסקי". כשסרבתי, אמר: "אז לא נשתה כלל".

הוא סיפר לי סיפור טראגי למדי. הוא כבר 30 שנה בארץ. עלה מבלגן. הוא רואה חשבון והיה לו משרד לטיפול בעניני מס'הכנסה ביו. 22 שנה היה נשוי ולפני ארבע שנים התגרש. הוא בא למועדוני לילה סתם ככה, לשתות ולהעביר את הזמן. יש לו צרות. הוא אחד הנאשמים בענינים שהיו במינהל יפו.

בצד ישיבו המארחות, ליד שולחן. ניגשתי אליהן כדי לחשוף שיחה. אחת מהן, עששתה רושם טוב, הייתה בלוגית. היא דיברה גרמנית, וכיוון שגם אני מדברת שפה זאת, נקשרה בינינו שיחה ידידותית. שמה מ"גרסה. מרגרטה פרסלינגר. היא אוסטרייה, לילית ווינה. היא מבטיה טוב אבל כבר ארבע שנים לא הייתה בבית. היא סיפרה לי שבעצם היא רקדנית, ורקדת קאליפסו וסמבה. היא עבדה עם להקת-רקדניות מאיטליה, שערכה סובב בארצות-היבשתיים. היא הייתה בכל מקום. אפילו בארצות-ערב. ב"קפריסין עזבה את הלהקה ואיזה מארגן ישראלי הביא אותה ארצה. אבל כיוון ש"עדיין לא מצאה עבודה בתור רקדנית, היא עובדת כמארחת. למרגרטה הקתולית אין שום טענות נגד הארץ. "כאן זה כמו באירופה", אמרה.

אודם על שפתיה, השחירה את עיניה ונעזרה בשאר אמצעי-היופי לפני שיצאה ל"מירה". כאשר נערה אחרת שאלה אותה מדוע היא מיפה את עצמה לפני שהיא יורצת למדבר החשוך והמאובק, היא השיבה: יכולים להיות שם חתכים שכדאי להתלבש עליהם. לעולם אין לדעת את מי את עלולה לפגוש! הנערות הישראליות על בדיוק כמו הנערות האמריקאיות שלכן — משוגעות אחרי יופי. הן לא תעזבנה את הבית לפני שתתלבשנה כראוי!"

מה הסיבה לכך? מסבירה זיוה: "למעשה יש בישראל מס' פיק גברים — מבחינה מספרית. אבל כל כך רבים מהם מרוחקים כל הזמן — משרתים בצבא, מכשירים את אדמת המדבר, או עובדים בהנדסה! לכן ההתרחקות על הגברים המעטים שנשארים היא חריפה. אפילו מעמדי המיוחד ככוכבת-קולנוע אינו עוזר לי, כש"זה מגיע לצוד גבר!"

"שם, בישראל, נחשבת ככוכבת-קולנוע ל"בלתי-חשובה, משום שהעבודה שהיא עושה אינה חיונית למדינה. קחו נערה הלומדת רפואה, מעבדנית או חקלאית — אלה הן הנערות שהגברים מחפשים שם. הבחורים הישראליים יתלהבו למראה פנים יפים, ויש רקו באופן פרובוקטיבי באותה המהירות כמו האמריקאים. אבל יש בעיה אחת שהנערות בארצות-הברית אינן צריכות לעמוד בפניה.

"הבחורים הישראליים חייבים להיות מע"שים. הנערה היפה ביותר חייבת להיות מצוידת לא רק בסקס-אפיל, אלא גם בכש"רונות מעשיים. בישראל, חתיכה טובה, ש"אינה יכולה לחרוש ולקצור, אינה די טובה לבחור שיעבור עוד מעט למדבר הנגב, כדי לבנות שם בית מהארמה הצחיחה.

"בישראל אין המשטר מאמין בצניעות

קוקטיילים נוספים ששתתה הגברת תמי, שתי ל"הקוקטייל" (הנהגה ניתנה לו ב"לל השאמפניה) — שש ל"י.

מלבד זאת צילם אותו צלם-המערכת וב"חשבון גרשם במפורש: שלוש ל"י עבור צלם מוזמן. בסך הכל: 159 ל"י; בתוספת 10 אחוז שרות ו"הכל: 170 אחוז תורמנו הסתכם החשבון, אפוא, 199 ל"י.

קורן הבחין גם כן בפעם הראשונה בגודל החשבון. "הרי זה כמעט 80 דולר! באף באר אמריקאי לא שילמתי כל כך הרבה!" הוא היה בטוח שכל הכסף הולך למארחת. "חבל שלא נתתי לך את זה", אמר, "מילא, גם הוא א"ידישע קינר, שיהיה לה לבריאות".

★ ★ ★

שכר-אשדות

סיפורי את סיפורי על פני מועדוני-הלילה התל-אביביים. ארבעת הימים בהם הייתי מארחת היו ימי-עבודה מפרכים. לדידי היה זה גם נסיון מדכא. ראיתי את חיי המותרות, את תפנוקיהם של תל-אביב, את הגברים הנהנים מהם ואת הנערות המג"סות למצוא את מחייתן בהם.

היה זה עולם זר, שונה לגמרי ממה ש"תיאיתי לעצמי. עולם של מסחר, שלדעתי אינו שונה ממסחר-הבשרים המתנהל ברחובות: פה שכן מחפשים מסחר זה בצורה הוגנת פחות מן הנוהג עצמה: כי המארחת מטפחת את אשליות הלקוח שלעבר יהיה המשיך — על מנת להוציא מכיסו כמה עש"רות לירות ולשלחו לזרכו. מארחת שאינה מטפחת אשליה כזאת אינה מארחת. ימארת המגשימה אשליה זו, שוב אינה מארחת ב"בד — אלא משוה גרוע מזה. אבל יש אנשים המוכנים לשלם בעד שעות אשליה. שיערם להם.